

Dietari de la catàstrofe.12: Born

Un relat de: [franz appa](#)

Però no restem immòbils, a la fi,
que responem, encara que manqui
la percussió de la pregunta indòcil,
la clara ferida del braç de llum
dins la feixuga boira dels dies freds.

Queda el rectangle de lloses ertes,
el reflex que ha polit la pedra,
llaurada i enfilada com un nervi,
la policromia dels vidres glaçats
sobre l'adust gris impertèrrit.

Queda aquest suau aire que fremeix
en el murmurí naixent del dia,
travessant la porta franca de l'oblit.

Queden les cares de fusta i guix,
la mà que va recórrer la pell fingida,
el cor que en secret s'hi va encabir.

Paraules? A penes!

Només el so apaivavagat de les hores
que han consumit sense esment
els diminuts fars de les espelmes,
el roig encès del seus tous blens,
el bleix que escapa com una brisa,
l'olor que sura com un mar desert.

Quiets? Gairebé!

Però encara els peus vacil·len a l'albada,
i els ulls s'esbalmen a les obagues planes
i a les avingudes cerimonioses del temps.
De tot el temps.

7 d'octubre de 2008